

ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΜΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῆ 6 Οκτωβρίου 1912 | ΑΡΙΘ 79

Γ. «Εγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός»

(Ἰωάνν. ι'. 11).

ΠΙΟΝΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου καὶ τέλος)

Πολλὰ εἰπόντες οἱ περὶ τὸν Πο-
λέμονα καὶ Θεόφιλον ἀπῆλθον, ἀλλὰ
καὶ πάλιν προσῆλθον· δολιευόμενος
δὲ ὁ Θεόφιλος εἶπεν, ὅτι ὁ ἀνθύπα-
τος διέτοξε ν' ἀπαχθῶσιν οἱ κρα-
τούμενοι εἰς Ἔφεσον. Ὁ Πιόνιος
ἐννοῶν τὸν δόλον, εἶπε νὰ ἔλθῃ ὁ
πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου καὶ νὰ
παράλαβῃ αὐτούς, «ἀλλὰ πρόγινψ ἔ-
στιν ἀξιόλογος, εἰ δὲ οὐ θέλεις ἄρ-
χων εἶμι» εἶπεν ὁ Θεόφιλος, καὶ συλ-
λαβὼν τὸν Πιόνιον ὁ βάρβαρος ἔ-
σφιγξε τὸ μοφόριον περὶ τὸν τραχή-
λον καὶ μικροῦ ἐδέησε ν' ἀποπνίξῃ
αὐτόν, οὕτω δὲ συρόμενον ἀπὸ τοῦ
τραχήλου παρέδωκεν εἰς στρατιώτην
καὶ ἀπήγαγε μετὰ τῆς Σαβίνης καὶ
τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν διὰ τῆς βί-
ας εἰς τὴν ἀγοράν.

Οἱ Χριστιανοὶ διεμαρτύροντο, ὅ-
σον ἠδύνατο, ἐπιπτον χαμαὶ ζητούν-
τες ν' ἀπαλλαγῶσι τῶν χειρῶν τῶν
ἀπαγόντων αὐτούς εἰς τὸ εἰδωλεῖον.
Ἐξ στρατιῶται ἐκράτουν τὸν γέρον-
τα Πιόνιον, ἀνθιστάμενον καὶ ἀπο-
λακίζοντο, ἀλλὰ τέλος ἀπήγαγον αὐ-
τόν καὶ ἔθηκαν χαμαὶ παρὰ τὸν βω-
μόν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἴστατο εἰσέτι ὁ
ἀποστάτης Εὐκλήμων, προσευχόμε-
νος εἰς τὰ εἰδῶλα.

Ἐκεῖ ὁ Λέπιδος εἶπε:

«**Διὰ τί ὑμεῖς οὐ θύετε, Πιόνιε**»;

Πάντες οἱ Χριστιανοὶ ἀπήντησαν

«**Ὅτι Χριστιανοὶ ἐσμεν**».

Ἡ ὁμολογία αὕτη δὲν ἐφάνη ἀρ-
κετὴ εἰς τὸν Λέπιδον, ἐρωτήσαντα
πάλιν

«**Ποῖον Θεὸν σέβεσθε**»;

Ἐξ ὀνόματος πάντων ὁ Πιόνιος
ἀπήντησεν:

«**Τὸν [ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν
καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ
πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς]**».

Μετὰ τοῦτο εἰρωνευόμενος ὁ Λέ-
πιδος ἐρωτᾷ:

«**Ὁ οὖν ἐσταυρωμένος ἐστίν**»;

Ἄλλ' ὁ Πιόνιος ἐν πεποιθήσει ἀ-
κραδάγῳ ἐπεῖπεν:

«**Ὅν ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς ἐπὶ
σωτηρίᾳ τοῦ κόσμου**».

Οἱ παριστάμενοι ἄρχοντες, ἐν τῇ
πωρώσει αὐτῶν μέγα βοήσαντες, ἀ-
νεγέλασαν καὶ ὁ Λέπιδος λόγους κα-
τάρας, κατ' αὐτοῦ πάντως στρεφο-
μένης, ἐξήνεγκεν. Ὁ Πιόνιος ἐβόα:

«**Θεοσέβειαν ἀιδέσθητε, δικαι-
οσύνην τιμήσατε, τὸ ὁμοιοπαθὲς
ἐπίγνωτε, τοῖς νόμοις ἡμῶν κα-
τακολουθήσατε ἡμᾶς κολάζετε ὡς
μὴ πειθομένους καὶ ὑμεῖς ἀπει-**

**θεῖτε κολάζειν ἐκελεύσθητε, οὐ
βιάζεσθαι**».

Δυστυχῶς ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθι-
κὴ κατάστασις τῶν ἐθνικῶν ἦτο τοι-
αύτη ὥστε δὲν συνεικνοῦντο ἐκ τῶν
παρατηρήσεων τοῦ Πιονίου, μὴ σε-
βόμενοι τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἄλ-
λων πεποιθήσεις, μὴ τιμῶντες τὴν
δικαιοσύνην, ἣτις δὲν ἐπέτρεπε τὴν
κατὰ τῶν Χριστιανῶν παρανομίαν,
μὴ ἐνθυμούμενοι ὅτι καὶ αὐτοὶ ἄν-
θρωποι ἦσαν, μὴ τηροῦντες τοὺς ῥω-
μαϊκοὺς κατὰ τῶν Χριστιανῶν νό-
μους, καθ' οὓς ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ
καταδικάζωνται εἰς θάνατον οἱ μὴ
προσφέροντες θυσίαν εἰς τοὺς Θεοὺς
καὶ εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα. Τοῦτο καὶ
ὁ Πιόνιος ἐξήτει, διαμαρτυρόμενος
κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ παρανόμων
βασάνων, ὑπενθυμίζων τοὺς νόμους,
καθ' οὓς ἐπεβάλλετο θανατικὴ ποι-
νὴ εἰς τοὺς ὁμολογοῦντας τὸν Χρι-
στιανισμόν, οὐχὶ ὅμως καὶ βία πρὸς
ἄρνησιν αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ ἀκούσας
εἰς τῶν παρεστῶτων, ὀνόματι Ρου-
φίνος, θεωρῶν ἑαυτὸν σπουδαῖον
ῥήτορα, διέκοψε τὸν Πιόνιον εἰπὼν,
«**Παῦσαι, Πιόνιε, μὴ κενοδο-
ξεῖς**».

Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν
ἅγιον μάρτυρα τοῦ Χριστιανισμοῦ
εἰς τ' ἀνωτέρω νὰ προσθέσῃ καὶ τὰ
ἑξῆς:

«**Αὐταί σου αἱ ῥητορεῖαι; ταῦ-
τά σου τὰ βιβλία; ταῦτα Σωκρά-
της ὑπὸ Ἀθηναίων οὐκ ἔπαθεν.
Νῦν πάντες Ἄνυτον καὶ Μέλη-
τα. Ἄρα Σωκράτης καὶ Ἀριστεί-**

**δης καὶ Ἀνάξαρχος καὶ οἱ λοιποὶ
ἐκενοδόξουν καθ' ὑμᾶς, οὗ καὶ
φιλοσοφίαν καὶ δικαιοσύνην καὶ
καρτερίαν ἤσκησαν**».

Οἱ δριμύτατοι οὗτοι τοῦ Πιονίου
λόγοι ἀπεστόμωσαν τὸν Ρουφίνον.
Ἦσαν εὐστοχωτάτη ὑπόμνησις, δυ-
ναμένη νὰ συγκινήσῃ βαθύτατα τοὺς
ἀκροατὰς τοῦ Πιονίου. Ἄλλ' οὗτοι
δυστυχῶς ἔμειναν ἀσυγκίνητοι. Εἰς
δὲ τῶν ἐν ὑπεροχῇ καὶ δόξῃ κοσμι-
κῇ καὶ ὁ Λέπιδος μετ' αὐτοῦ εἶπον:

«**Μὴ κραῖζε, Πιόνιε**»,
ἔτοιμότατα ὅμως ὁ Χριστιανὸς μάρ-
τυς ἀντεφώνησε,

«**Καὶ μὴ βιάζου· πῦρ ἀναγον
καὶ ἑαυτοῖς ἀναβαίνομεν**».

Ταυτοχρόνως δὲ ὁ Πιόνιος καὶ διὰ
τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν νευμάτων
προέτρεπε τοὺς ἄλλους Χριστιανούς
νὰ ἐμμείνωσιν ἐν τῇ πίστει σταθε-
ροί, ὅπερ παρατηρήσας εἰς τῶν τοῦ
ὄχλου, Τερέντιος ὀνόματι, ἐπέστησε
τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων.

Ἄλλ' οὗτοι προέβαινον ἤδη εἰς
ἑτέραν ἐκβιαστικὴν πρᾶξιν. Ἐπει-
θουν στεφάνους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν
Χριστιανῶν πρὸς θυσίαν, οἱ δὲ δια-
σπῶντες αὐτοὺς ἀπέρριψαν. Ὁ ἱε-
ρεὺς τῶν εἰδῶλων ἐπλησίασε κρα-
τῶν τὸ εἰδωλόθυτον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλ-
μησε νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς αὐτούς,
κραυγάζοντας «Χριστιανοὶ ἐσμεν»!
Ἦναγκάσθη νὰ φάγῃ τὸ εἰδωλόθυ-
τον ὁ ἱερεὺς. Ἐπειδὴ δὲ αἱ προσπά-
θειαι τοῦ ἐκβιασμοῦ τῶν Χριστια-
νῶν ἐφωράθησαν μάταιαι, ἀπεφασί-
σθη νὰ ῥιφθῶσι πάλιν οὗτοι εἰς τὰς

φυλακάς. Καθ' ὁδὸν δὲν ἔλειψαν νέαι πάλιν σκηναί. Ὁ ὄχλος ἐνέπαιξε καὶ ἐρράπιζε τοὺς ἀκαταβλήτους ὁμολογητὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὴν Σαβίναν εἶπέ τις. Σὺ εἰς τὴν πατρίδα σου δὲν ἠδύνασο νὰ ἀποθάνης; Ἡ ἀγία γυνὴ ἀπήντησε, ποία εἶναι ἡ πατρίς μου; ἐγὼ εἰμι τοῦ Πιονίου ἀδελφή. Εἰς τὸν Ἀσκληπιάδην Τερέντιος, ὁ τὰς μονομαχίας τότε ἐκτελῶν, ἰδὼν τὸν Ἀσκληπιάδην, εἶπεν ὅτι θὰ τὸν ἐξήτει μετὰ τὴν καταδίκην του εἰς τὰς μονομαχίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ὁ Ἀσκληπιάδης ἀταράχως εἶπεν ὅτι δὲν τὸν ἐφοβίζε διὰ τούτου. Καὶ οὕτως εἰσῆχθησαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν εἴσοδον εἰς τῶν κλητῆρων ἐκτύπησε κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸν Πιόνιον ἰσχυρῶς καὶ ἐτραυμάτισεν αὐτόν.

Τοῦτο δὲν ἐτάραξε τὸν ἅγιον μάρτυρα, ὅστις μετὰ τῶν λοιπῶν εἰσελθὼν εἰς τὴν φυλακὴν ἐδόξασε τὸν Θεὸν ὅτι ἔμεινεν ἀκλόνητος ἐν τῇ πίστει, μὴ ὑπενδούς εἰς τὴν βίαν τῶν ἐθνικῶν καὶ μὴ παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἀποστάτου Εὐκλήμονος, περὶ οὗ μετὰ λύπης πολλῆς ἔμαθον οἱ Χριστιανοὶ ὅτι οὐχὶ μόνον προέδωκε τὴν Χριστιανικὴν πίστιν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἠξίωσε ν' ἀναγκασθῶσιν οἱ περὶ τὸν Πιόνιον εἰς τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαν, ἣν παρεσκεύασεν ὁ ἴδιος, καταγέλαστος γενόμενος ὁ ὑποκριτής.

Τέλος ἔφθασεν ἐξ Ἐφέσου εἰς Σμύρνην ὁ ἀνθύπατος Ἰούλιος Πρὸ-

κλος Κυντιλλιανός, ὅστις ἐδίκασε τὸν Πιόνιον. Κατὰ τὸ πρακτικὸν τῆς δίκης τὰ ἐξῆς διημείφθησαν μετὰ τοῦ Κυντιλλιανοῦ καὶ τοῦ Πιονίου.

— «Τίς λέγῃ».

— «Πιόνιος».

— «Ἐπιθύεις»;

— «Οὐ».

— Ποίαν θρησκείαν ἢ αἵρεσιν ἔχεις»;

— «*Τῶν καθολικῶν*».

— «Ποίων καθολικῶν»;

— «*Τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰμὶ Πρεσβύτερος*».

— «Σὺ εἶ ὁ διδάσκαλος αὐτῶν»;

— «*Ναι, ἐδίδασκον*».

— «Τῆς μωρίας διδάσκαλος ἦς»;

— «*Τῆς Θεοσεβείας*».

— Ποίας Θεοσεβείας»;

— «*Τῆς εἰς τὸν Θεὸν πατέρα τὸν ποιήσαντα τὰ πάντα*».

— «Θῦσον».

— «*Οὐ, τῷ γὰρ Θεῷ εὐχέσθαι με δεῖ*».

— «Πάντες τοὺς Θεοὺς σέβομεν καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ὄντας ἐν τῷ οὐρανῷ Θεοὺς. Τί τῷ ἀέρι προσέχεις; θῦσον αὐτῷ».

— «*Οὐ τῷ ἀέρι προσέχω, ἀλλὰ τῷ ποιήσαντι τὸν ἀέρα καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς*».

— «Εἶπέ, τίς ἐποίησεν»;

— «*Οὐκ ἔξεστιν εἰπεῖν*».

— Πάντως ὁ θεός, τοῦτέστιν ὁ Ζεὺς, ὅς ἐστιν ἐν τῷ οὐρανῷ, βασιλεὺς γάρ ἐστι πάντων τῶν Θεῶν».

Προφανῶς ὁ ἀνθύπατος ἤθελε ν' ἀποφύγη τὴν εἰς θάνατον καταδίκην

τοῦ Πιονίου. Διὰ τῶν τραχειῶν ἐρωτήσεών του ζητεῖ ν' ἀγάγη τὸν Πιόνιον εἰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις δυναμένας κατὰ τύπους νὰ συμβιβάσωσι τὸ ζήτημα. Ζητεῖ ὁ ἀνθύπατος θυσίαν γενικῶς πρὸς τὸν Θεόν, τὸν δημιουργὸν τοῦ κόσμου, πρὸς τὸν ἀέρα καὶ πρὸς τὸν δημιουργὸν τοῦ ἀέρος, ὅν ἐνόει μὲν ὁ ἀνθύπατος τὸν Δία, ἀλλ' οὐδὲν θὰ ἤθελε νὰ εἶπη κατὰ τοῦ Πιονίου, ἀν οὗτος ἄλλον κατὰ νοῦν εἶχε Θεόν. Ὅμως διὰ τὸν Πιόνιον δὲν ἦτο τοῦτο ἀδιάφορον, θυσία εἰς Θεὸν ἀορίστως ἦτο προδοσία τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀπαγορευοῦσης γενικῶς τὴν εἰδωλικὴν θυσίαν. Ἡδύνατο ὁ Πιόνιος νὰ προσφέρῃ εὐχὴν πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἀλλ' ὁ ἀνθύπατος ἐζητεῖ θυσίαν κατὰ τὸν νόμον καὶ μὴ πειθόμενον τὸν Πιόνιον ζητεῖ νὰ ἐξαναγκάσῃ πρὸς τοιαύτην ἄθεσμον θυσίαν. Διατάσσει λοιπὸν νὰ τὸν ἀναρτήσωσιν ἐπὶ τῆς στρέβλης καὶ νὰ βασανίσωσιν αὐτόν. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει φοβερᾷ διεξήχθη πάλιν ὁ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατος διάλογος μετὰ τοῦ βασανιζομένου μάρτυρος καὶ τοῦ ἀναλήγτου ῥωμαίου ἀνθυπάτου.

— «Θύεις»;

— «Οὐ».

— «Μετανόησον· διὰ τί ἀπονεόησαι»;

— «*Οὐκ ἀπονεόημαι, ἀλλὰ ζῶντα Θεὸν φοβοῦμαι*».

— «Ἄλλοι πολλοὶ ἔθυσαν καὶ ζῶσι καὶ σωφρονουῦσιν».

— «*Οὐ θύω*».

— «Ἐπερωτηθεὶς λόγισαί τι παρὰ σεαυτῷ καὶ μετανόησον».

— «Οὐ».

— «Τί σπεύδεις ἐπὶ τὸν θάνατον»; Οὐ μέγα πρᾶγμα ποιεῖς σπεύδων ἐπὶ τὸν θάνατον καὶ γὰρ οἱ ἀπογραφόμενοι ἐλαχίστου ἀργυρίου πρὸς τὰ θηρία θανάτου καταφρονουῦσι, καὶ σὺ εἰς ἐκείνων εἶ. Ἐπεὶ οὖν σπεύδεις ἐπὶ τὸν θάνατον ζῶν κατήσῃ».

Ὁ ἀνθύπατος ἐφαίνετο μέχρι τινὸς ἀμφιταλαντευόμενος. Πιθανῶς ἤθελε ν' ἀποφύγη τὴν χύσιν αἵματος, διότι ἄλλως τε τὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸν χαρακτηρίζει προσπάθεια πρὸς καταστροφήν καὶ ἐξαφάνισιν οὐχὶ τῶν Χριστιανῶν ἀλλὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ ἐπιμονὴ αὐτοῦ ὅπως πείσῃ ἢ ἀναγκάσῃ τὸν Πιόνιον. Ἀλλ' οὗτος ὑπῆρξεν ἀκλόνητος ὡς βράχος. Ἀπέρριψε καὶ τὴν προταθεῖσαν αὐτῷ προθεσμίαν πρὸς μελέτην καὶ σκέψιν. Ἡ ἀντίστασις τοῦ Πιονίου ἤγαγεν εἰς ἀγανάκτησιν τὸν ἀνθύπατον, ἣν ὑπεμφαίνουσιν οἱ τελευταῖοι αὐτοῦ λόγοι, προσεπιμαρτυροῦντες ὅτι οἱ Ἐθνικοὶ, ἕνεκα τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσωσι τὴν εὐγενεστάτην θυσίαν τῶν Χριστιανῶν μαρτύρων καὶ νὰ ἐκτιμήσωσι τὸν ἱερόν αὐτῶν ἡρώισμόν.

Ἡ δίκη τοῦ Πιονίου διεξήχθη Ἑλληνιστί. Ὅταν δ' ἐπέισθη ὁ ἀνθύπατος Κυντιλλιανός ὅτι ἦτο ἀδύ-

νατον νὰ ὑποχωρήσῃ ὁ Πιόνιος, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς θάνατον ἐκφωνηθείσης λατινιστὴ τῆς ἐξῆς ἀποφάσεως «Πιόνιον, ἑαυτὸν ὁμολογήσαντα εἶναι Χριστιανόν, ζῶντα καὶ ἡναί προσετάξαμεν». Ὁ ἅγιος μάρτυς μετὰ χαρᾶς ἠκούσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ μετὰ σταθεροῦ βήματος ὁ ἀκατάβλητος γέρον ἐχώρησε πρὸς τὸ στάδιον, ὅπου ἐμελλε νὰ στηθῆ ἡ πυρᾶ, καθ' ὃν τρόπον πρὸ ἐνὸς περιπίου αἰῶνος ἐστήθη διὰ τὸν ἅγιον Πολύκαρπον. Χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν διαταγὴν τοῦ φύλακος στρατιώτου ὁ Πιόνιος ἔσπευσε ν' ἀπεκδυθῆ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. Ἴδὼν γυμνὸν τὸ σῶμά του ὁ ἅγιος ἠσθάνθη ἰδιαιτέραν εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Θεόν, διότι διετηρήθη «ἀγνὸν καὶ εὐσχημον» καὶ ἐνεπλήσθη χαρᾶς ἐπὶ τούτῳ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρᾶς ἐστήνετο ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθηλοῦντο οἱ καιόμενοι. Ἦδη ἐξεδύθη ὁ Πιόνιος καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξαπλωθῆ, λέγων εἰς τὸν φύλακα νὰ καθηλώσῃ αὐτόν. Τοῦτο ἐγένετο καὶ ἦδη ὑψώθη τὸ ξύλον καὶ ἐστήθη εἰς τὸ μέσον τῆς πυρᾶς. Ἀλλὰ τὴν ἐσχάτην ἔτι ταύτην στιγμήν δὲν ἔπαυσαν αἱ προτροπαὶ ὅπως πεισθῆ τέλος πάντων καὶ ἀπαρηθῆ τὸν Χριστιανισμόν. «Σπεύδω ἵνα θάπτον ἐγερωθῶ» ἀπήντησεν ὁ Πιόνιος εἰς τὰς προτροπὰς, ἐν ἀκραδάντῳ πεποιθήσει περὶ τῆς μελλούσης ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως. Ταῦτοχρόνως ἐν τῇ αὐτῇ πυρᾷ ἐστήθη καὶ ἕτερος Χριστιανὸς μὲν Πρεσβύτερος, ὀνόματι Μητροδώρος,

ἀλλ' ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Μαρκιωνιτῶν. Δὲν ἦτο οὗτος Πρεσβύτερος τῆς «καθολικῆς», ἦτοι τῆς ἀληθοῦς καὶ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀπέθνησκε καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῶν πεποιθήσεών του. Ἐστήθησαν καθηλωμένοι ὁ Πιόνιος ἐκ δεξιῶν καὶ ὁ Μητροδώρος ἐξ ἀριστερῶν, ἀμφοτέρω πρὸς ἀνατολὰς βλέποντες. Καύσιμος ὕλη καὶ ξύλα προσηνέχθησαν ἤδη καὶ ἡ πυρᾶ ἠνέφθη. Ὁ Πιόνιος συνέκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, νομισθεὶς ὡς ἀποθανὼν ἤδη, ἀλλὰ προσήχετο μυστικῶς πρὸς τὸν Θεόν, ἐν δὲ τῷ τέλει τῆς προσευχῆς ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, «γεγηθότι τῷ προσώπῳ», τῆς φλογὸς ἤδη αἰρομένης καὶ κατακαιούσης τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, εἶπεν οὗτος «ἀμήν», καὶ μετὰ τὰς λέξεις «Κύριε δέξαι μου τὴν ψυχὴν» ἠσύχως καὶ ἀπόνως ἀπέπνευσε. Μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρᾶς χαίροντες εἶδον οἱ Χριστιανοὶ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου Πιονίου, ὡς ἀκμάζοντος ἀθλητοῦ κεκοσμημένον. Ἡ κεφαλὴ δὲν εἶχε κατακαεῖ ἐντελῶς, τὸ πρόσωπον τοῦ Πιονίου ἐπέλαμπεν. Τὸ θέαμα δὲ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ κατεπτόησε μὲν τοὺς ἐθνικοὺς, μεγάλως δ' ἐστήριξε τοὺς Χριστιανούς ἐν τῇ πίστει. «Διανύσας ὁ Πιόνιος τὸν βίον ἀμάμητον, ἀνέγκλητον, ἀδιάφθορον, αἰετὴν γνῶμην ἔχων τεταμένην εἰς Θεὸν παντοκράτορα καὶ εἰς τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, τοιοῦτου κατηξιώθη τέλους, καὶ τὸν μέγαν ἀγῶνα νικήσας, διήλθε διὰ τῆς

στενῆς θύρας εἰς τὸ πλατὺ καὶ μέγα φῶς», ἐπιλέγει ὁ συντάκτης τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Πιονίου, μὴ πληροφρήσας τι περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τῆς Σαβίνης καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου. Τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἔστρεψεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Πιόνιον, μετὰ μεγίστης ἀκριβείας οὐ μόνον τὰς πρὸς τὸ μαρτύριον αὐτοῦ σχετικὰς μεταδόσας πληροφωρίας, ἀλλὰ καὶ πλείστας παρασχὼν ἱστορικὰς, τοπογραφικὰς καὶ ἄλλας περὶ τῆς Σμύρνης ἰδίως ἐνδείξεις. Κατὰ τὰ ἐν

ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει τῆς ἀφηγήσεως αὐτοῦ ἀναγραφόμενα ἀσφαλῶς πορίζομεθα τὰς ἐξῆς χρονολογίας. Ὁ ἅγιος Πρεσβύτερος Πιόνιος συνελήφθη μετὰ τῆς Σαβίνης καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου τῇ 23 Φεβρουαρίου τοῦ 250, ἐν ἡμέρᾳ μεγάλου Σαββάτου καὶ ἑορτῆς τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, ὑπέστη δὲ τὸν ἐπὶ πυρᾶς μαρτυρικὸν θάνατον τῇ 12 Μαρτίου 250, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, ὥρα δεκάτη. Ἀθῆναι.—ΑΡΧ. ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθ. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΥΠΟ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 71 φυλλαδίου).

ΔΙΑΛΕΞΙΣ Β'.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ

(Georges Boissonnas)

Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ ἀμαρτία, τοῦτο εἶνε τὸ θέμα, ὅπερ ἀπόψε θὰ ἀπασχολήσῃ τὴν ἡμετέραν προσοχὴν. Τὸ θέμα τοῦτο σχετίζεται πρὸς πολλὰ ἄλλα προβλήματα μὲν ἐνδιαφέροντα καὶ μὲν περίπλοκα καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας πολλοὶ τῶν ἀκροατῶν μου θ' ἀναμένωσι παρ' ἐμοῦ τὴν στιγμήν ταύτην νὰ λύσω αὐτὰ καὶ διασαφηνίσω. Τούτους ἐπιθυμῶ νὰ ἐξαγάγω τῆς πλάνης

εὐθύς ἀμέσως, λέγων ὅτι δὲν πρόκειται νὰ διαπραγματευθῶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἢ φυσιολογικὴν ἔποψιν, ἐπειδὴ τοῦτο ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τοῦ θέματος μου. Θὰ προσπαθῶ νὰ μείνω πιστὸς εἰς τὰν ὑπερῶν διατυπωθέντα, καίτοι ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ παρεκβῶ ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐξετάσω καὶ τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα.

Η ΑΜΑΡΤΙΑ. Ἡ ἀμαρτία εἶ-

νε τὸ ἠθικὸν κακόν, παραβίασις τάξεως πραγμάτων καὶ νόμων, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς δὲν ἔχομεν καθιδρῦσει καὶ τάξει. Πρέπει γὰρ ἔχωμεν ὑπὲρ ὅσων ὅτι συνωδὰ τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει Πατὴρ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, θέλημα τέλειον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει γὰρ γίνῃ καὶ ἐκπληρωθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐν τῷ οὐρανῷ. Ὀφείλομεν ἐπίσης γὰρ ἔχωμεν ὑπὲρ ὅσων ὅτι κατὰ τὴν διδασκαλίαν Αὐτοῦ ὑπάρχει συνειδήσις, περὶ ἧς ἀναφέρει πλειστάκις ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ Αὐτοῦ καὶ αὐτὴ εἶπε τὸ ὑπὲρ Αὐτοῦ ὀνομαζόμενον φῶς τὸ ἐν ἡμῖν. Τὸ φῶς τοῦτο δυνατὸν γὰρ ἐξασθενήσῃ, δυνατὸν μάλιστα καὶ γὰρ σβεσθῆναι: «Ἐὰν τὸ φῶς τὸ ἐν σοί, λέγει ὁ Κύριος, σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον»; ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐνόςφω ὑπάρχει καὶ ὑφίσταται, ἀρκεῖ ἵνα διαφωτίσῃ τὸν ἄνθρωπον περὶ τοῦ καθήκοντός του καὶ ἐπομένως περὶ τῆς εὐθύνης καὶ τοῦ καταλογισμοῦ τῶν πράξεών του.

Ἡ ἀμαρτία ἄρα εἶπε ἢ ἀνθρωπίνῃ θέλῃσις, συνωμοτοῦσα ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Οὐρανοῦ πατρὸς, εἶπε ἢ θέλῃσις ἐκεῖνη, ἣτις ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοπούς τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, τῆς ἐπάρεσως καὶ τῆς φιλοδοξίας, ἅτινα εἶπε πάθη κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν μικρὰ καὶ ταπεινά, πράγματι ὅμως βίαν ἐπικίνδυνα καὶ ἐξοχοποιητικά.

Ἡ ἀμαρτία εἶπε ἢ ἀντίστασις εἰς τὰς διατάξεις καὶ ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως καὶ παντελῆς ὁπέναντι αὐτῶν ἀναληθία καὶ ἀναισθησία, καὶ προτίμησις τοῦ σκότους ἀπὸ τοῦ φωτός· ἀμαρτία εἶπε ἐπίσης τὸ πιστεῦν ὅτι ὁλος ὁ ἀνθρώπινος βίος τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ἔχει ἐν ἑαυτῷ, τὸ διαχέειν πέραξ τὸ σκότος ἀπὸ τοῦ φωτός, τὸ ἀγαπᾶν πρὸς ἴδιον καὶ μόνον ὄφελος, τὸ ἐργάζεσθαι δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ ζῆν ἀποκλειστικῶς δι' ἑαυτὸν.

Ὁ οὕτω ζῶν ἄνθρωπος, παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν του, παραγναρίζει καὶ παραθεωρεῖ τοὺς μεγάλους καὶ ἀκαταλύτους νόμους τοῦ ἠθικοῦ βίου καὶ εἶπε ἐτώσιον ἄχθος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὁ ἐγωῖστικὸς αὐτοῦ βίος ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἴδου τὸ ἠθικὸν κακὸν ἢ ἀμαρτία, τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστιανισμὸς καταδικάζει, πολεμεῖ καὶ ἐξολοθρεύει.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑΝ.

Τὴν ἀπόδειξιν τοῦ δισχυρισμοῦ ἡμῶν τούτου θὰ εὐρωμεν ἀκαταμαχῆτως ἐν ταῖς δηλώσεσι καὶ ταῖς διδασκαλίαις τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατεδίκασε τὸ κακὸν καὶ τὴν

ἀμαρτίαν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν τῇ παραβολῇ τῶν ζιζανίων καὶ τοῦ σίτου, ὅπου ἀναφωνεῖ: «Ἐχθρὸς προφανέστατον, ὅτι συνωδὰ τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Κυρίου ὁ Θεὸς εἶπε ἀμέτοχος ἐν τῷ ζήτηματι τού-

«Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτὸν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς».

(Λουκ. 6', 46).

ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησε» καὶ ὅπου τὸ κακὸν ἀκριβῶς εἶπε ὁ ἔχθρὸς. Πολυὸλίγον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς γὰρ ἐρευνήσωμεν τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ, ἀρκεῖ μόνον γὰρ μὴ ἐπιζητηται αὐτὴ ἐν τῷ Θεῷ. Εἶπε δὲ τῷ καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀπαιτεῖται γὰρ ἱκανοποιηθῆναι ἢ προσβληθεῖσα τοῦ θεοῦ τιμῆ. Ἐξ ἄλλου ὁ Κύριος ἀποδεικνύει, ὅτι ἂν ὁ Σατανᾶς ἐμερίσθηκαθ' ἑαυτὸν, ἢ βασιλεῖα του δὲν εἶπε

δυνατὸν νὰ στηριχθῆ καὶ ὑπάρξει. Πῶς λοιπὸν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως ἐν τῷ Θεῷ, ἐὰν καὶ Οὐτός ἠθέλε μερισθῆ καθ' ἑαυτόν;

Ἐὰν ἠθέλομεν ἑυμουκληθῆ ἐκ θεωριῶν, αἵτινες μεγάλως καὶ εἰς εὐρὺν κύκλον εἶνε διαδεδομέναι τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν, ἠθέλομεν θεωρήσει τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἢ ὡς ἀπλὴν ἀντίθεσιν, ὅποια εἶνε ἡ ὑφισταμένη μεταξὺ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκοτοῦς ἢ ὡς χαλινὸν τινα συμφορῆ τῆ ὑμετέρας φύσει, ὅστις καὶ ὠφελείας μάλιστα πρόξενος καθίσταται, ὡς ἀποτρέπων ἡμᾶς ἀπὸ τῆς διαπράξεως τοῦ ἀπηγορευμένου, ἠθέλομεν θεωρήσει τέλος τοῦτο ὡς ἀποπλάνησιν τοῦ λογικοῦ, ὡς ἀνθρώπινον ἀσθένειαν, ὡς ἀποτελεσματικὴ ἐξησθενημένης βουλήσεως καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς θύματα τῆς τοιαύτης εἰμαρμένης, οἵτινες οὕτω μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντενεργήσωμεν καὶ ἀντιδράσωμεν κατ' αὐτῆς, σχηματίζομεν ἀκράδαντον πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀνευθύνου ἡμῶν καὶ ἀναφερόμενην εὐθύνην ταύτην εἰς τὸν Θεόν, ὅστις καθ' ἡμᾶς εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἡμετέρας ταύτης ἀτελείας. Ἄλλ' ἐν τοιαύτη περιπτώσει τὸ πᾶν καταρρέει καὶ τὸ ἰδεῶδες, ὅπερ ἐμορφώσαμεν περὶ τοῦ Θεοῦ τούτου καὶ ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν εἶχομεν πρὸς Αὐτόν. Θὰ εἶνε τὸ ἄντικτιον Οὐτός τὸ ἀνοικτῆρον ἐκεῖνο Ὅν, τὸ ὁποῖον παρέδωκεν ἡμᾶς ἀνυ-

περασπίστους μεθ' ὅλων τῶν ἀδυναμιῶν μας εἰς πάσας τὰς καταστρεπτικὰς δυνάμεις, ἃς συναντῶμεν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἀγαθὸν ἀποβαίνει τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀντιπαθείας ἡμῶν, ἐπειδὴ φαίνεται ὡς ὕβρις ἐναντίον τῆς ἡμετέρας ἀθλιότητος. Ὡ! πιστεῦσατέ μοι διὸ δὲν λέγω ὑπερβολὰς· δὲν θέλω νὰ εἶπω διὸ μεταξὺ ὑμῶν τῶν ἀκροατῶν μου ὑπάρχουσιν οἱ ἀντιπαθητικῶς διακείμενοι πρὸς τὸ ἀγαθὸν, ἀλλὰ ποσάκις δὲν ἔχομεν συναντήσῃ, τόσον ἐγὼ ὅσον καὶ ἡμεῖς, ἀνθρώπους τοιοῦτους, οἱ ὅποιοι, καταστάντες αἰχμάλωτοι τῶν χονδροειδῶν αὐτῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν δελεαστικῶν παθῶν, μανθάνουσι κατόπιν νὰ μισῶσιν ἐκείνους, ὧν ὁ βίος ἀντίθετος τυγχάνει πρὸς τὸν ἰδικόν των, ὡσεὶ ἡ θεὰ τοῦ ἀγαθοῦ νὰ ἐξηγητοῦ αὐτοὺς καὶ οἵτινες οὕτω δικαιούσι τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, καθ' οὓς «πᾶς ὁ τὰ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς»!

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Κύριος ἡμῶν διακηρύττει ὅτι τὸ κακὸν εἶνε ὁ ἕχθρος. Τὸ ἀγαθὸν λοιπὸν ἐναπομένει ὡς τὸ ὑψιστὸν ἰδεῶδες καὶ τὸ κακὸν δὲν πρέπει νὰ ὑφίσταται. Εἰς τοῦτο δὲ ἀκριβῶς τὸ συμπέρασμα κατέληξαν καὶ οἱ κράτιστοι τῶν ἐκτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ φιλοσόφων.

Τὸ κακὸν λοιπὸν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ

ὑφίσταται. Ἄλλὰ διατὶ ἄραγε ὑπάρχει; Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἀκριβῶς θίγομεν τὸ δυσκολώτατον πρόβλημα οὐχὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κακοῦ ἐν γένει, ἀλλὰ τῆς αἰτίας τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ.

Φαίνεται κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὅτι τὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν ταύτην ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῳ ἐλευθερίᾳ, ἣτις ἔχει ἀνάγκη τῆς ἐκλογῆς, ἵνα ἐκδηλωθῆ. Ἀκριβῶς τὴν ἰδέαν ταύτην ἐξέφραξε συμφώνως πρὸς τὴν Εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν καὶ ὁ φιλόσοφος Ch. Secrétan, ὅταν ἔγραφε: «Τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν εἶνε χαρακτηριστικὰ προσόντα τῆς ἐλευθέρως βουλήσεως καὶ ἡ πρόγνωσις τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐλευθέρως βουλήσεως φαίνεται ἡμῖν γνώσις ἀντιφατικῆ». Ἀλλὰς λέξουσιν ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε τὸ κακὸν, ἀλλ' ἐπέτρεψεν αὐτό, ἵνα εἴπωμεν οὕτως, ὡς τι ἐνδεχόμενον.

Ὀλίγον τι περαιτέρω ἐπεξηγῶν καὶ ἀναπτύσσων τὰς σκέψεις αὐτοῦ ὁ Secrétan γράφει: «Ἐμφυτος ἐν ἡμῖν θέλεις δὲν θὰ ἦτο πλέον ἡμετέρα θέλεις.

Λέγομεν λοιπὸν, παρὰ τὰ φαινόμενα, ὅτι ἡ πραγματοποίησις τοῦ κακοῦ εἶνε δυστύχημα, ἐνῶ τὸ δυνατὸν τοῦ κακοῦ εἶνε εὐτύχημα». 1)

Ἄλλ' ὅσῳ καὶ ἂν φαίνονται ἐνδιαφέρουσαι καὶ ἀληθεῖς αἱ παρατηρήσεις αὗται, θὰ ἐκινδύνεον ὅμως νὰ παρασύρῳσιν ἡμᾶς λίαν μακρὰν, ἐὰν ἠθέλομεν ἐπιχειρήσει νὰ ἀναπτύξωμεν αὐτάς. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ κακὸν ὑφίσταται καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν καταδικάζει αὐτό, σημειῶν αὐτὸ ὡς ἕχθρον ἡμῶν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καταδικάζει ἐπίσης τὸ κακὸν καὶ διὰ τῶν λόγων, οὓς ἀνευθύνει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους ἐπέζητει νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς ἀμαρτίας καὶ σῶσῃ αὐτοὺς: «Ἵπαγε! Μηκέτι ἀμάρτανε ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται». Τὰ δὲ πλήρη περιφρονήσεως βλέμματα, ἅτινα διήυθνε πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς Φαρισαίους, ἐσήμαινον καὶ πάλιν τὴν καταδίκην τῆς ἀμαρτίας παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

+ Ὁ ΤΡΑΛΛΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΗΘΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φυλλαδίου).

Δὲν ἠσθάνοντο πλέον ἐν τῇ λατρείᾳ, τὴν αὐτὴν ζέσιν τῶν πρώτων ἡμερῶν, τὴν ἰδίαν ἐγκαρδιότητα καὶ στενὴν σχέσιν μεταξὺ ἀδελφῶν, τὴν αὐτὴν ἀπλότητα ἐν ταῖς κοιναῖς συναθροίσεσι, τὴν αὐτὴν ἀκτινοβόλον χαρὰν καὶ τὴν αὐτὴν ἔξαρσιν διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπίστευον ὡς καὶ προηγουμένως εἰς τὸν ἐξιλαστικὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν δωρεὰν συγχώρησιν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀποθάνωσι διὰ τοιαύτας πεποιθήσεις, καὶ ἐν τούτοις ἡ ἰδέα τῆς τοιαύτης ἀγάπης προὐκάλει ὀλιγωτέραν ἀγάπην, ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς ὀλιγωτέραν ἀγίαν ἀνυπομονησίαν, ἡ κοινωνία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ ὀλιγωτέρα σκιρτήματα καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ψυχῶν ὀλιγωτέρον δηκτικὰς θλίψεις.

Φεῦ! ἡ ἔναρξις αὕτη τοῦ πνευματικοῦ κατακαθίσματος δὲν ἰδιάζει μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, ἀλλὰ προσέβαλε σχεδὸν πάσας τὰς Ἐκκλησίας τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ λυμαίνη-

ται ἐκάστοτε πᾶσαν Ἐκκλησίαν καὶ πᾶσαν κοινωνίαν, ἣτις φαίνεται ὅτι δι' ἠρωϊκῶν πράξεων ἀπεινάξε τὸν ζυγὸν τῆς πνευματικῆς δουλείας καὶ ἐπανέκτησε τὴν ἀπολεσθεῖσαν ζωὴν.

Πολλὰ Ἐκκλησία καὶ κοινωνία χριστιανικαὶ εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤναψαν καὶ ἐκράτησαν μετὰ πίστεως τὴν λαμπάδα τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως, διέδωκαν αὐτήν, ἐπολέμησαν, συνεκρούσθησαν πρὸς τὸν κόσμον, ὑπέστησαν τὰ σκώματα αὐτοῦ καὶ αὐτὸν τὸν διωγμὸν. Πολλὰ Ἐκκλησία καὶ χριστιανικαὶ κοινωνία καὶ σήμερον ἀκόμη, εἰς ὀφθαλμὸν ὀλιγώτερον διορατικόν, ἔχουσιν ὄψιν σχετικῶς ἀξιολήπτου, ἀρχὰς ἀληθεῖς, ἐπιρροὴν ἐξικνουμένην πέραν τῶν ὁρίων των. Ἄλλ' ἂν ὁ Ἰησοῦς ἔγραφε πρὸς τὰς Ἐκκλησίας ταύτας, τί θὰ τὰς ἔλεγε; Δὲν θὰ ἤκουον τὴν ἰδίαν μομφὴν τῆς Ἐφέσου, ἂν ὀχι χειροτέραν; «Ἄλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας». Πόσα αἰσθήματα δὲν ἐψυχράνθησαν παρ' ἡμῖν; πόσοι ἐν-

θουσιασμοὶ δὲν ἐσβέσθησαν; πόσα δάκρυα μετανοίας καὶ εὐγνωμοσύνης δὲν ἐξηράνθησαν ἀπὸ πολλοῦ;

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν στρέψω- μέν τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, εἰς τὰ ἄτομα ἡμῶν. Θέλω νὰ πιστεῦσω ὅτι ἀξιζομεν τοὺς ἐπαίνους, τῶν ὁποίων ἀξιοῦται ἡ Ἐφεσος, ἔχομεν τὴν ἰδίαν δραστηριότητα, τὰ αὐτὰς ἀγνάς ἀρχάς, αἷς καὶ πρότερον ὅτι τὰ ἔργα ἡμῶν πολλαπλασιάζονται, ἡ φιλαδελφία ἡμῶν ἐκδηλοῦται, εἰς γενναίας αὐτοθυσίας. Προχωροῦντες ἄρα γε οὕτως ἐκερδήσαμεν περισσότερον ἢ ὑπέστημεν ἀβαρίας;

Ἄν ἡ καρδιά ἡμῶν δὲν καίηται πλέον ὡς ἡ τῶν εἰς Ἐμμαοὺς πορευομένων δύο μαθητῶν, ἂν δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ λέγωμεν ὅτι ἡ προσευχὴ δὲν εὐρίσκει πλέον ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἂν δὲν ἐπαναλαμβάνωμεν ὡς ὁ Παῦλος «Ὅσαι δὲ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι». Ἄν δὲν κυριεύῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐν μόνον πάθος, ἂν δὲν κατοικῇ ἐν ἡμῖν μόνος ὁ Χριστὸς καὶ δὲν ζῆ ἐν ἡμῖν μόνος Αὐτὸς καὶ τὸ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἐνδιαφέρον μας, ἤδη ἠρχίσσαμεν νὰ πίπτωμεν, ἀξιζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν μορφὴν τοῦ Χριστοῦ.

«Ἄλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ» ἐχάσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν πρώτην ἀγάπην καὶ βαδίζομεν πρὸς τὸν θάνατον καὶ τὴν μετακίνησιν ἢ τοῦ τῶν ἐξάλειψιν ἡμῶν.

Τότε δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλωμεν εἰς ἑαυτοὺς τὴν σατανικὴν δικαι-

ολογίαν ὅτι ἡ ἀπώλεια αὕτη ἐξηγεῖται, διότι εἶναι ἀναπόφευκτος. Ἄν ἦτο ἀναπόφευκτος ἡ ἀπώλεια αὕτη, ὁ Κύριος, ὅστις εἶνε ὅλος δικαιοσύνη, ὁ Κύριος δὲν θὰ ἐμέμετο τὴν Ἐφεσον διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην. Πολὺ δ' ὀλιγώτερον πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ἀπώλεια αὕτη εἶναι ἀνεπανόρθωτος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Ἐκκλησία αὕτη θὰ ἐκαλεῖτο νὰ ποιήσῃ τὰ πρώτα ἔργα; Ὅχι, ἡ ἀπώλεια αὕτη ὅσον δὲν εἶνε ἀναπόφευκτος ἄλλο τόσον δὲν εἶναι καὶ ἀνεπανόρθωτος. Δὲν χωροῦσιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δικαιολογία καὶ ἀποθαρρύνσεις. Πρέπει νὰ ταπεινωθῶμεν διὰ μίαν τοιαύτην ἀπώλειαν, ἀλλὰ μὲ ταπεινώσιν, ἣτις θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τὴν ἄρσιν τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, εἶτα δὲ ἐφαρμόσωμεν τὸ φάρμακον, τὸ δὲ φάρμακον τὸ ὑποδεικνύει ὁ Κύριος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου. Καθορίζω ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς ὁ Κύριος τὸ δένδρον τῆς ζωῆς ὡς ἀμοιβὴν μέλλουσαν ὑποδεικνύει συνάμα αὐτὸ ὡς πηγὴν ζωῆς ἐν τῷ παρόντι καιρῷ. Καίτοι δὲ τὸ δένδρον τοῦτο πληροὶ τοὺς οὐρανοὺς, καταβαίνει ἐν τούτοις μέχρι τῆς γῆς. Τὸ δένδρον τοῦτο, τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ φάγωμεν τοὺς καρποὺς καὶ νὰ ἀπομυζήσωμεν τὸν χυμὸν εἶνε ἄμπελος, ἡμεῖς δὲ τὰ κλήματα. Ἐφ' ὅσον δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀποχωρίζόμεθα ἐξ αὐτοῦ, περιπίπτομεν εἰς πενίαν, προσκολλώμενοι καὶ ἐγκεντριζόμενοι ἐν αὐτῷ, λαμβάνο-

μεν χάριν ἐπὶ χάριτος. Διότι τὸ δένδρον τοῦτο, εἶναι ὁ δοξασθεὶς Ἰησοῦς Χριστός, ἐπικοινωνῶν πρὸς τὴν ψυχὴν διὰ τοῦ Πνεύματος. Εἶνε ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον ἐν μέρει ἀπώλεσαμεν, ἀλλ' ὅστις ἐπαναδίδεται εἰς ἡμᾶς, ἂν ἀφιερῶμεν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς αὐτόν.

Πόσοι τῶ ὄντι λόγοι συντρέχουσιν εἴτε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας εἴτε δι' ἡμᾶς αὐτοὺς νὰ ἐπανεύρωμεν ἐν τῷ Χριστῷ τὴν πρώτην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἀπώλεσαμεν!

Ἡ ἀπειλή κατὰ τῆς Ἐφέσου ἐπικρέμαται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας· ἐπίκειται μετακίνησις ἢτοι ἐξάλειψις, ὅχι μὲν αἰφνηδία καὶ μὲ συγκλονισμούς, ἀλλ' ἀνεπαισθήτως καὶ διὰ βαθμιαίας περιστολῆς καὶ περικοπῆς. Ὡς πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν κατὰπτωσις προϊούσα, φθίσις ψυχῆς, ἀναισθησία καὶ τέλος ἀποδοκιμασίας! Οἷα ἀπειλή! Ἐκεῖνος, εἰς τὸν Ὅποῖον ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὅστις θέλει κρίνη ἡμᾶς καὶ ἀποστείλῃ τοὺς μὲν ἐκ δεξιῶν τοὺς δὲ ἐξ εὐωνύμων δι' ἀποφάσεως ἀνεκκλήτου, αὐτὸς ἔχει τι καθ' ἡμῶν! Δὲν εἶνε ὅμως μόνον ἀπειλή, ἀλλὰ καὶ μομφὴ συγχρόνως. Ἐκεῖνος, τὸν Ὅποῖον ἡ καρδιά μας ἀγαπᾷ ἀκόμη, εἰς τὸν Ὅποῖον ὀφείλομεν τὸ πᾶν, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ πρωτότοκος ἀδελφὸς ἡμῶν, ὁ πιστότατος φίλος, ὁ Ἰησοῦς ἔχει τι ἐναντίον ἡμῶν! Φαντασθῶμεν αὐτὸν, παριστάμενον ἐνώπιον ἡμῶν μὲ τὰς χεῖρας πληγωμένας καὶ λέγοντα: Τέκνον μου, διατί ἡ πρὸς ἐ-

μὲ ἀγάπη σου ἠλαττώθη; Ἡ ἐμὴ ἀγάπη μήπως ἠλαττώθη κατὰ τι; Σοὶ ἕκαμα κανὲν κακόν; Ἐχεις παράπονον τι ἐναντίον μου; Ὁχι, Σῶτερ, οὐδὲν ἔχομεν ἐναντίον σου· ἡμεῖς εἴμεθα ἄπιστοι καὶ ἀχάριστοι πρὸς Σε καὶ ἀξίζομεν νὰ μᾶς ἐγκαταλείπῃς, ἀλλὰ μᾶλλον συγχώρησον ἡμῖν. Σὺ μόνος, θερμαίνων τὴν καρδίαν μας, δύνασαι νὰ ἐπαναδώσῃς εἰς ἡμᾶς τὴν πρώτην ἀγάπην!

Τῶ ὄντι μόνον ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ στενῇ μετ' αὐτοῦ σχέσει καὶ συναφείᾳ δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν τὴν πρώτην ἀγάπην, ἄνευ τῆς ὁποίας εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἡ ὀρθοδοξία μας καὶ εἰς οὐδὲν λογίζονται αἱ θυσίαι καὶ τὰ ἔργα μας.

Ἡμεῖς συναισθανόμεθα τὴν πτώσιν ταύτην ἀπὸ τῆς πρώτης ἀγάπης· ἀλλὰ περιστρεφόμεθα εἰς φαῦλον κύκλον, ζητοῦντες θεραπείαν ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν εὐρώμεν. Συζητοῦμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν περὶ τῆς ἀκαρπίας τῶν προσευχῶν μας, περὶ τῶν μακρῶν ἀκολουθιῶν καὶ τελετῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας τρυγῶμεν κόρον μόνον καὶ ἀδιαφορίαν καὶ ἐπιζητοῦμεν φάρμακον θεραπευτικὸν τῆς λυπηρᾶς ἡμῶν καταπτώσεως. Λησμονοῦμεν ὅμως τὴν κεφαλαιώδη πλάνην εἰς ἣν περιπίπτομεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἡ προσευχὴ καὶ αἱ διάφοροι τελεταὶ δὲν εἶνε τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς δώσῃ τὴν πραγματικὴν ζωὴν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ-

φανσις καὶ ἐξωτερικεῖσις τῆς ἐν ἡμῖν ὑπαρχούσης ζωῆς. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ συνερχόμεθα εἰς προσευχὴν οὐχὶ πρὸς ἀπόκτησιν, ἀλλὰ πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἐν ἡμῖν ὑπαρχούσης ζωῆς, διὰ τοῦτο οἱ καρποὶ τῶν προσευχῶν καὶ τῶν ἔργων ἡμῶν εἶνε ἄμφιβολοὶ καὶ προβληματικοί. Ἐφ' ὅσον δὲν ἀντλοῦμεν ζωὴν ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπικοινωνίης καὶ τῆς ἐγκατοικίσεως Αὐτοῦ ἐν ἡμῖν, ἀλλὰ ζητοῦμεν νὰ τὴν δημιουργήσωμεν μὲ τεχνητὰ μέσα καὶ μὲ τύποις, ἢ νέκρωσις θὰ βασιλεύῃ ἐν ἡμῖν. Εἰς τοὺς τύπους ἡμεῖς πρέπει νὰ δίδωμεν ζωὴν καὶ οὐχὶ νὰ ζητῶμεν παρ' αὐτῶν. Διὰ τὴν ἐσφαλμένην ἡμῶν ἀνίληψιν εἴμεθα ἀνίκανοὶ νὰ ἐκτιμῶμεν καὶ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν παραδόξον τῶ ὄντι συμπεριφορὰν τῶν προγόνων μας, οἱ ὁποῖοι τόσο ἀφωσιωμένοι ἦσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τόσο ἀπερροφῶντο ἐν Αὐτῷ. Ἐξῆ ὁ Χριστὸς ἐν αὐτοῖς καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐκφανσις τοῦ ὄλου αὐτῶν βίου ἦτο κατ' οὐσίαν θρησκευτικὴ. Εἰς τοῦτο ἀποδίδομεν καὶ τὴν ζωτικότητα αὐτῶν, τῆς ὁποίας, ὡς σήμερον ζῶμεν, οὔτε ιδέαν δυνάμεθα καὶ νὰ σχηματίσωμεν. Δὲν ἐννοοῦμεν ζωὴν τὸν φανατισμὸν καὶ τὰς ἀκάρπους καὶ ματαιοσκόλους συζητήσεις, αἵτινες ἀκριβῶς ἐπέφερον τὴν φθίσιν καὶ τὸν μαρασμόν, ἀλλὰ τὸ ἄγνόν ἐκεῖνο θρησκευτικὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον τοὺς ὠδήγει εἰς τὰς ἐκατόμβας ἐκείνας πρὸς τὰς ὁποίας ἡμεῖς οὔτε νὰ ἀτε-

νίσωμεν καὶν τολμῶμεν ἄτε μὴ εὐρίσκοντες ἐν ἑαυτοῖς τὴν δύναμιν νὰ θυσιάσωμεν ἀτομικόν τι πάθος ἢ ποταπὴν τινα φιλοδοξίαν, ἥτις μᾶς κάμνει νὰ περιπίπτωμεν εἰς τὸς ἀνηκούστους ἐκείνας παραγνωρίσεις καὶ ἀδικίας, αἵτινες μαραίνουσι πάντα ζῆλον καὶ πᾶσαν χρηστότητα παρουσιάζουσι κοινωνίαν ἀνεργατίστον καὶ ἄνευ κατευθύνσεως τινος πρακτικῆς. οὕτως ὥστε φερόμεθα ἀπλῶς εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἄνευ ζωῆς πραγματικῆς ἐν ἡμῖν ὑπαρχούσης καὶ ἐκφαινομένης, ἐπιδεικόμενοι ὅμως μὲ προγονικὰς εὐκλείας καὶ μὲ ἐνδοξα παρελθόντα. Τὴν ζωὴν τὴν πραγματικὴν τὴν παρέχουσιν οὐχὶ ἀπτωχαλαξονικαὶ γνώσεις καὶ ἐπιδείξεις, ἀλλ' ὁ χυμὸς τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, τοῦτέστι τοῦ Χριστοῦ, ὅστις θερμαίνων ἡμᾶς διὰ τῆς πρώτης ἀγάπης, ἐξαλείφει τὰς κακίας καὶ γεννᾷ τοὺς ἥρωας, ὧν αἱ θυσίαι καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ ἀγὼν ἐξασφαλίζουσι τὴν πρόοδον. Τὸ δένδρον τοῦτο τῆς ζωῆς εὐχόμεθα νὰ γευθῶσιν ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἰ. Πολυκάρπου» καὶ ἂν τις ἐξέπεσεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀγάπης νὰ ἐπανακτήσῃ αὐτὴν διὰ νὰ μὴ μετακινήθῃ ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς ἢ λυχνία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ νὰ φωτίζη ἀπλῶς ἵνα ἐνδόξως κρατήσῃ τὸν στέφανον τῆς δόξης.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σ. ἅγιον Ἀθηνῶν κ. κ. Θεόκλητον (Ἀθήνας). Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — **Α. Σ. ἅγιον Ῥοδοπόλεως κ. κ. Κύριον** (Δεβεζλίκ), **Α. Σ. ἅγ. Χριστοπούλεως κ. κ. Ἀμβρόσιον** (Σέρρας) κ. κ. **Πολύκαρον** (Ἀρχιμανδρίτην) κ. **Νεόφυτον Βαρδαλάχον** (Ἀδραμυτινῶν) καὶ κ. **Βασίλειον Κ. Βογιατζῆν** (Φρένελι Ἀδραμυτινῶν) καὶ Ἰωαννην **Ε. Πανσεληνιάδην** (Χάλκην—Κόν) π. κ. εως). Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν Ἀθηνῶν ταχυδρομικῶς. — **Αἰδεσιμώτατον Σα. ἅγιον Παπᾶ Χαράλαμπον** (Βατούσαν—Μιτυλήνης). Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — **Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον κ. Βασίλειον Παπαδόπουλον** (Διτέριον). Συνεμορφώθημεν ἐπισημασίαις ἡμῶν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀθρῖον Κυριακὴν 7 Ὀκτωβρίου τοῖς Ἱεροκήρυκας τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ Ἱερολογ. κ. **Γρ. Ὁρφανίδης** π. μ. ἐν τῷ ἐν Βουτζᾷ Ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Τρύφωνος.

Ὁ Ἱερολ. κ. **Π. Παπαδήμος** π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ Βαϊρακλή.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Π. Κασιναβάκης** π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ ἁγ. Μαρκελλας π. μ. δὲ τῇ σχολῇ ἁγ. Αἰκατερίνης.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Β. Εὐθυμίου** π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ Καλλιθέας π. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Δημητρίου.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Ἄνδρ. Κουρνιακῆς** π. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.

ΣΗΜ. Τὸ ἐν ταῖς σχολαῖς κήρυγμα ἀρχεται τὴν 3ην ὥραν π. μ.

ΠΛΕΙΟΔΟΣΙΑ

Τίθεται εἰς πλειοδοσίαν ἡ μίσθωσις ὀκτώ (ἄριθ. 8) μπατζεζίων, εἴτε ἐν συνόλῳ εἴτε ἐνὸς ἐκάστου κατ' ἰδίαν, εὐρισκομέτων εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ρόδων ἀνεγειρομένου κτηρίου τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας».

Προσκαλοῦνται οἱ ἐνδικερόμενοι ὅπως μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἐ. ε. υποβάλωσι τὰς προσφορὰς αὐτῶν ἐν τῶς φακέλλων ἐνσπραγίστων πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς «Εὐσεβείας».

Σμύρνη τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1912

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἁγ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἱκπεύθυνος : Π Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.